

ROMÂNIA

Curtea de Apel XXX

Secția Contencios Administrativ și Fiscal

Dosar nr. XXX

ÎNCHIEIERE

Ședința publică din 27 septembrie 2017

Completul constituit din:

Președinte: XXX - judecător

Judecător: XXX

Judecător: XXX

Grefier: XXX

Recurent reclamant: XXX - absent

Intimat pârât: XXX – prezent, prin consilier juridic XXX

Obiectul cererii: „anulare act administrativ”

Stadiul judecății: recurs

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință prin care s-au evidențiat părțile, obiectul litigiului, stadiul procesual și modul de îndeplinire a procedurii de citare.

Instanța constată că recursul promovat recurenta reclamanta XXX reclamantă este formulat în termenul prevăzut de 20 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, calculabil potrivit art. 181 din Noul Cod de procedură civilă, este motivat, respectându-se dispoz. art. 487 Cod procedură civilă și este scutit de la plata taxei judiciare de timbru, potrivit art. 29 alin.1 lit.1 din OUG nr.80/2013.

În cauză, intimata pârâtă XXX a formulat întâmpinare în conformitate cu prevederile art. XVII alin.3 raport la art. XV din Legea nr. 2/2013.

Se constată că în cauza dedusă judecății, până la primul termen de judecată, a fost îndeplinită procedura regularizării prevăzută de art XVII din Legea nr.2/2013.

După stabilirea termenului de judecată, intimata pârâtă XXX a depus la dosarul cauzei, la data de 30 august 2017, notă de ședință privind punerea în discuție a sesizării Înalei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, iar la data de 16 august 2017, notă de practică judiciară, anexându-se Decizia Civilă nr. 3972/28.06.2017.

Se constată că înscrisurile depuse de intimata-pârâtă după stabilirea termenului de judecată au fost comunicate recurentei reclamante, potrivit dovezilor de comunicare atașate la fișele 45 și 46 ale dosarului.

Reprezentanta intimatei pârâte depune la dosarul cauzei delegație de reprezentare și solicită rectificarea citativului, în sensul că denumirea corectă a instituției este XXX, iar nu XXX.

Instanța dispune rectificarea citativului, în sensul că denumirea corectă a intimatei pârâte este XXX, iar nu XXX.

Curtea pune în discuție admisibilitatea sesizării Î.C.C.J. în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare și aplicare a prevederilor dispozițiilor art. 15 alin.1 și 2 din Legea nr. 200/2006 privind constituirea și utilizarea Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale coroborat cu art.7 din H.G. nr. 1850/2006, formulată de intimata pârâtă.

Reprezentanta intimatei pârâte XXX susține sesizarea formulată, arătând că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 și că Înalta Curte de Casație și Justiție poate fi sesizată pentru a pronunța o hotărâre prealabilă cu privire la chestiunea de drept invocată. În discuție este interpretarea dispozițiilor art. 15 alin.1 și 2 din Legea nr. 200/2006 privind constituirea și utilizarea Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale coroborat

cu art. 7 din H.G. nr. 1850/2006 cu referire la perioada de 3 luni calendaristice pentru care se pot suporta creanțe salariale din fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale și, respectiv, să se lămurească acest aspect, dacă perioada de 3 luni începe exact de la data deschiderii procedurii insolvenței și înseamnă înainte sau înapoi cu 3 luni, precede înseamnă imediat înainte, succede înseamnă imediat după sau această perioadă poate reprezenta oricare, cu încadrarea termenului general de prescripție.

De asemenea, solicită ca Înalta Curte de Casație și Justiție să lămurească dacă perioada de 3 luni anterior menționată se raportează exclusiv la "data deschiderii procedurii insolvenței" sau se poate raporta și la data intrării angajatorului în faliment, în situația în care dreptul de administrare al angajatorului nu a fost ridicat odată cu deschiderea procedurii de insolvență.

După deliberare,

C U R T E A,

Analizând lucrările dosarului,

I. Constată admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art. 519 Cod procedură civilă, motivat de faptul că de lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor art.15 alin.1 și 2 din Legea nr. 200/2006 privind constituirea și utilizarea Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale coroborat cu art.7 din H.G. nr. 1850/2006 depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât chestiunea litigioasă este reprezentată de plata creanțelor salariale aferente perioadei aprilie 2016 – iunie 2016, pentru foștii salariați ai reclamantei de la Fondul de garantare pentru plata acestui tip de creanțe constituit potrivit dispozițiilor Legii nr. 200/2006.

Problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre.

Problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție.

II. Expunerea succintă a procesului .

Prin cererea formulată la data de 10.10.2016 și înregistrată pe rolul Tribunalului Brașov sub nr. XXX, reclamanta XXX a chemat în judecată pe pârâta XXX, solicitând anularea Dispoziției nr.9/02.09.2016 emisă de aceasta și obligarea acesteia la calcularea și emiterea unei dispoziții de admitere a cererii având ca obiect stabilirea cuantumului și a plății creanțelor salariale ale foștilor angajați ai societății, aferente perioadei aprilie-iunie 2016 .

În motivare reclamanta arată că la data de 18.08.2016, prin cererea nr. 15411 , adresată XXX, a solicitat în calitate de lichidator judiciar al societății XXX plata creanțelor salariale aferente perioadei aprilie 2016 – iunie 2016 , pentru foștii salariați ai acesteia de la Fondul de garantare pentru plata acestui tip de creanțe constituit potrivit dispozițiilor Legii nr. 200/2006.

Prin adresa nr.16306/05.09.2016, XXX le-a comunicat Dispoziția nr. 9/02.09.2016 privind respingerea cererii reclamantei față de faptul că perioada pentru care se solicită acordarea de creanțe salariale, respectiv aprilie/iunie 2016 nu este perioadă care să preceadă sau să succedă datei deschiderii procedurii insolvenței împotriva XXX - 26.09.2014.

Se apreciază acest motiv nefondat, întrucât s-au interpretat nelegal prevederile Legii nr. 200/2006 și ale HG nr. 1850/2006. Astfel, că potrivit art. 7 alin.2 din HG nr.1850/2006 legiuitorul a înțeles să definească termenul de „succeda” datei deschiderii procedurii. În acest sens, acest termen trebuie aplicat în sensul că toate creanțele salariale născute după data deschiderii procedurii insolvenței sunt creanțe care succedă datei deschiderii procedurii și nu restrictiv în sensul că doar pentru primele 3 luni de la data deschiderii procedurii insolvenței pot fi suportate din fondul de garantare a creanțelor salariale.

Pârâta XXX a depus la dosar întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii, ca nefondată, motivat de faptul că decizia nu putea fi decât una de respingere, arătând în esență în apărare că perioada pentru care se solicită acordarea de creanțe salariale, respectiv perioada aprilie-iunie 2016 nu este perioadă care să preceadă sau să succedă datei deschiderii procedurii insolvenței împotriva XXX - 26.09.2014 și în acest sens a invocat dispozițiile art. 15 alin.1 și alin.2 din Legea nr. 200/2006 și art. 7 din HG nr. 1850/2006.

Prin sentința civilă nr. 345/CA/08.03. 2017 Tribunalul Brașov a respins acțiunea reținând că termenul de 3 luni calendaristice în care trebuia să formuleze cererea de stabilire a cuantumului și plata creanțelor care se suportă din Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale cuvenite salariaților societății este perioada anterioară datei la care se solicită acordarea drepturilor și precedă sau succede datei deschiderii procedurii insolvenței.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs reclamanta solicitând modificarea în tot a sentinței nr. 345/08.03.2016 și pe cale de consecință admiterea cererii de chemare în judecată, cu obligarea părții la emiterea unei decizii privind calcularea și plata creanțelor ce se suportă din fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale.

III. Punct de vedere al părților

] Recurenta reclamantă arată că potrivit art. 2 și art. 19 alin 3 din Legea 200/2006, la data depunerii cererii de solicitare la plată a drepturilor salariale din fondul de garantare, trebuie să îndeplinite două condiții imperative, și anume să fie deschisă procedura insolvenței împotriva debitoare și să fie ridicat total sau parțial dreptul de administrare. Doar după îndeplinirea celor două condiții, administratorul judiciar sau lichidatorul - în cazul falimentului - poate solicita plata creanțelor salariale din fondul de garantare. Având în vedere faptul că doar la deschiderea procedurii falimentului sunt numiți lichidatori judiciari, se subînțelege faptul că se pot acorda la plata creanțe salariale din fondul de garantare pentru o perioadă de 3 luni calendaristice și la data deschiderii procedurii falimentului.

Recurenta a precizat că au fost interpretate în mod nelegal prevederile Legii 200/2006 și ale HG 1850/2006, întrucât nu se respectă scopul în care aceste acte normative au fost emise. Potrivit art. 7 alin 2 din HG 1850/2006, legiuitorul a înțeles să definească termenul de „a succeda” datei deschiderii procedurii insolvenței în sensul că toate creanțele salariale născute după luna deschiderii procedurii insolvenței sunt creanțe care succedă datei deschiderii procedurii insolvenței, iar nu restrictiv, în sensul că doar pentru primele 3 luni de la data deschiderii procedurii insolvenței pot fi suportate din fondul de garantare creanțele salariale.

Pârâta a precizat că din formularea textelor de lege - art. 15 din Legea nr. 200/2006 (alin. 1: creanțele salariale prevăzute la art. 13 alin. 1 lit. a), c), d) și e) se suportă pentru o perioadă de 3 luni calendaristice; alin. 2: perioada prevăzută la alin. 1 este perioada anterioară datei la care se solicită acordarea drepturilor și precedă sau succede datei deschiderii procedurii insolvenței) și art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 1.850/2006 (alin. 1: în situația în care creanțele salariale angajatorului în stare de insolvență sunt anterioare lunii în care s-a deschis procedura insolvenței, perioada de 3 (uni) calendaristice prevăzută la art. 15 alin. 1 din lege precedă datei deschiderii procedurii; alin. 2: în situația în care creanțele salariale angajatorului în stare de insolvență sunt ulterioare lunii în care s-a deschis procedura insolvenței, perioada prevăzută la art. 15 alin. 1 din lege succede datei deschiderii procedurii) -, rezultă precizarea expresă a legiuitorului cu privire la perioada de 3 luni calendaristice care precedă sau succede datei deschiderii procedurii insolvenței.

Normele incluse în art. 15 din Legea nr. 200/2006, respectiv în art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 1.850/2006, sunt norme care disting, și nu norme generale; dacă ar fi fost norme cu caracter general, nu ar fi existat în cuprinsul textului de lege cerințele care limitează perioada la o perioadă de 3 luni calendaristice care precede sau succede datei deschiderii procedurii insolvenței, ci ar fi fost formulate, probabil, „maxim o perioadă de 3 luni calendaristice pentru care angajatorul datorează creanțe salariale”.

Iar, termenii „precede” sau „succede” înseamnă că perioada începe exact de la data deschiderii procedurii insolvenței, înainte sau înapoi cu 3 luni.

În același timp, legea prevede în mod expres „precedă (a fi imediat înainte de...) sau succede (a urma imediat după...) datei deschiderii procedurii insolvenței”.

Tocmai datorită sintagmei folosită („precedă sau succede datei deschiderii procedurii insolvenței”), perioada de 3 luni calendaristice nu este și nu poate fi orice perioadă.

Din aceste norme legale rezultă că nu este suficient ca drepturile salariale restante să fie anterioare datei la care se solicită acordarea lor, ci este necesar ca perioada la care se referă art. 15 alin. 1 și 2 din Legea nr. 200/2006 să se situeze imediat înainte sau imediat după data deschiderii procedurii insolvenței.

IV. Punctul de vedere al instanței

Instanța își exprimă punctul de vedere în sensul că prevederile art.15 alin.1 și 2 din Legea nr. 200/2006 privind constituirea și utilizarea Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale coroborat cu art.7 din H.G. nr. 1850/2006 stabilesc faptul că perioada pentru care se acordă creanțele salariale se raportează la data deschiderii procedurii de insolvență, iar pe de altă parte că perioada de 3 luni pentru care se formulează cererea poate privi cele 3 luni anterioare sau cele 3 luni ulterioare datei deschiderii procedurii de insolvență, și nu oricare 3 luni care au precedat sau au succedat acestei date.

V. Practica relevantă

Practica la nivel național nu este unitară.

În dosarul 4133/62/2016 Curtea de Apel Brașov, prin decizia civilă nr. 706/R/2007 a reținut că în mod greșit a apreciat instanța de fond că momentul ridicării dreptului de administrare al societăți nu are relevanță. Față de dispozițiile art.19 alin.(3) din Legea nr.200/2006, cererea de plată din Fondul de garantare a salariilor restante trebuie să fie însoțită inclusiv de hotărârea judecătorească prin care s-a dispus măsura ridicării totale sau parțiale a dreptului de administrare, astfel că, pe cale de consecință, o astfel de cerere nu poate, în mod logic, să fie formulată decât după ridicarea dreptului de administrare. În mod legal, nu este obligatorie ridicarea dreptului de administrare la momentul deschiderii procedurii insolvenței, fiind posibilă ridicarea acestui drept și ulterior, cum de altfel s-a și întâmplat în speță intrarea în insolvență având loc la 25.09.2012, iar ridicarea dreptului de administrare, la 01.06.2016.

Prin urmare, Curtea a reținut că cererea poate fi formulată numai după ridicarea dreptului de administrare, o altă condiție care trebuie îndeplinită fiind aceea ca cele trei luni pentru care se solicită plata salariilor restante să fie anterioare sau ulterioare deschiderii procedurii insolvenței.

Nici dispozițiile art.7 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr.200/2006, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.1850/2006 nu pot fi interpretate în sens contrar, având în vedere și scopul instituirii Fondului de Garantare, care este acela de a asigura protejarea lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului, în sensul de a le garanta plata creanțelor lor salariale neachitate.

În consecință, Curtea a apreciat că atât refuzul exprimat de autoritatea pârâtă, cât și soluția primei instanțe sunt nelegale, întrucât dreptul de a obține plata creanțelor salariale din Fondul de garantare este afectat de îndeplinirea cumulativă a celor două condiții: deschiderea procedurii insolvenței și ridicarea dreptului de administrare, devenind aplicabile dispozițiile art. 2.524 alin.3 C. civil iar termenul de prescripție de 3 ani curge de la data ridicării dreptului de administrare, 01.06.2016, iar cererea făcută la 02.08.2016 a fost formulată în interiorul termenului de prescripție.

Prin decizia civilă nr.713/R pronunțată în dosar nr. 4405/62/2014 Curtea de apel Brașov a reținut că deschiderea procedurii de insolvență și măsura ridicării dreptului de administrare trebuie îndeplinite cumulativ, așadar nu există temei pentru a considera că ridicarea dreptului de administrare prin sentința de deschidere a procedurii falimentului are consecințe în sensul dorit de recurenta-reclamantă.

Curtea de Apel Timișoara în dosarul 6646/30/2016 a hotărât în interpretarea art. 15 alin. 1 din Legea nr. 200/2006 coroborat cu art. 7 alin. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 1.850/2006 că nu este suficient ca drepturile salariale restante să fie anterioare datei la care se solicită acordarea lor, ci este necesar ca perioada de 3 luni la care se referă art. 15 alin. 1 din Legea nr. 200/2006 să se situeze imediat înainte sau imediat după data deschiderii procedurii insolvenței, această concluzie rezultând din folosirea sintagmei - „precede sau succede datei deschiderii procedurii insolvenței” - , și fiind confirmată și de dispozițiile art. 7 alin. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 1.850/2006. Din interpretarea gramaticală coroborată a celor două texte legale rezultă că legiuitorul a înțeles să facă deosebire între noțiunea de perioadă anterioară, ce poate fi situată oricând înainte de data deschiderii procedurii, și perioadă predecesoare, care se situează imediat înainte de data deschiderii procedurii.

Pentru aceste motive,

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,

HOTĂRĂȘTE:

Constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Interpretarea și aplicarea art.15 alin.1 și 2 din Legea nr. 200/2006 privind constituirea și utilizarea Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale coroborat cu art.7 din H.G. nr. 1850/2006 în sensul stabilirii:

-dacă perioada la care se referă art. 15 alin.1 și 2 din Legea nr. 200/2006 este perioada care începe exact de la data deschiderii procedurii insolvenței, înainte sau înapoi cu 3 luni sau această perioadă poate cuprinde oricare 3 luni calendaristice anterioare sau ulterioare datei deschiderii procedurii insolvenței, cu încadrarea în termenul general de prescripție;

-dacă perioada de 3 luni anterior menționată se raportează exclusiv la "data deschiderii procedurii insolvenței" sau se poate raporta și la data intrării angajatorului în faliment, în situația în care dreptul de administrare al angajatorului nu a fost ridicat odată cu deschiderea procedurii de insolvență.

Dispune suspendarea judecății conform prevederilor art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică, azi 27.09.2017

Președinte,
XXX

Judecător,
XXX

Judecător,
XXX
Grefier,
XXX

Red.XXX./11.10.2017
Tehnored.XXX./11.10.2017
Ex.6

